

טל אריאל יקר | צילומים: אבישג שאר'ישוב

רוקדים עם דמעות בעיניים

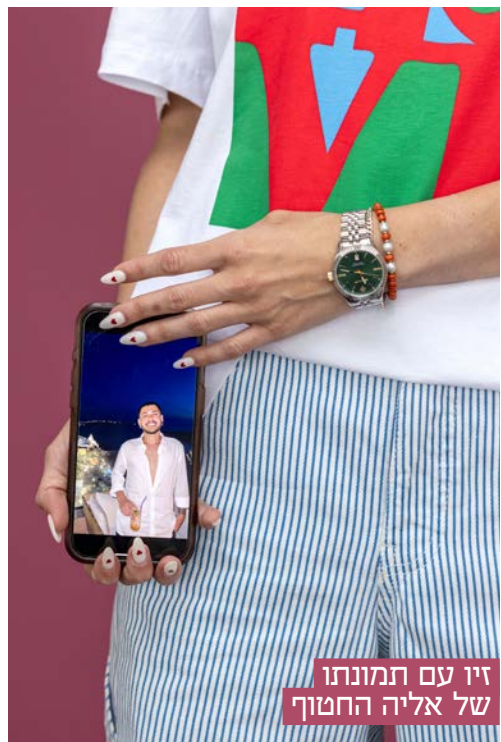
זיו נפצעה במיגונית, ובן זוגה אליה נחטף ✕ רז רץ לתוך האש עם כדור בבטן כדי להזעיק עזרה ✕ שיר נלכדה ברכב ושמעה צעירה נאנסת ✕ נדיר התקשר לאמו כדי להיפרד ✕ נעמה רוססה בכדורים במכולה והעמידה פני מתה ✕ דורון פינה פצועים ומייד התגייס למילואים ✕ ובר איבדה 12 חברים ✕ ב־7 באוקטובר הם הגיעו לחגוג בפסטיבל ✕ אלה סיפוריהם של שבעה משוררי הטבח ב"נובה", שלכבוד חג הפסח בחרו להצטלם עם חפץ משמעותי מאותו היום, ומישירים מבט אל היום שאחרי

שרדו כדי לספר מימין: נדיר עיסאווי, נעמה גל, רז פרי, זיו עבוד, דורון מזרחי, שיר פרץ, בר דקר

זיו עבוד, 26, תל אביב

הם נסעו ארבעה למסיבה. זיו, בן זוגה אליה כהן, אחיינה עמית בן אבידה וחברתו קארין שורצמן. היא היחידה שחזרה הביתה, פגועה בגוף ובנפש. אליה נחטף לעזה, אחיינה וחברתו נרצחו. זיו עזבה את עבודתה והיא מגיעה לעצרות ולהפגנות, יוצאת למשלחות בחו"ל ומקרישה את זמנה לשחרורו של אליה מהשבי. כשהגיעה לבית הרין הבינלאומי בהאג, היא סיפרה שניצלה משום שנקברה מתחת לגופות, ושהממונה הוכיר לה את בורות ההריגה שבהם ביצעו הנאצים רציחות המונים. "אני מספרת את הסיפור שלי בעולם, ומרגישה שלמי שמאזין זה נשמע מופרך שמחבלים נכנסו לבתים כדי לרצוח, לחטוף ולאנוס. זה כאילו לא נוגע בהם. רוב הזמן אני מרגישה שאני עומדת מול קיר אטום. מבחינת, אליה נחטף בחיים ויחזור בחיים. ראיתי תמונה שלו בבית חור לים בעזה. אני רוצה שהמדינה תחזיר אותו הביתה, כי היא היתה אמורה לשמור עלינו, האזרחים. לקראת מועד

זיו עם תמונתו של אליה החטוף

המסיבה אליה אובחן עם אפילפסיה, ואין לי ספק שהוא לא מקבל תרופות. "מצידי תשחררו את כל המחבלים, כולל את זה שרצח את האחיין שלי. אם זה לא יקרה – כל אם צריכה לדעת שגורלם של ילדיה מופקד בלי להחזיר את כל החטופים, לא יהיו כאן ביטחון או ניצחון". את פניה של זיו אולי קל יותר לזכור: בפורים האחרון היא לבשה שמלה צהובה, שעליה היו לב מרמס ותמונתיהם של החטופים, ובירה שלט "הארוס שלי חטוף בעזה". זו היתה המחאה הקטנה שלה, והתחינה השקטה לאזרחים להימנע מחגיגות ומהילולות.

לנוכח האבחנה הרפואית של אליה, תכננתם לוותר על המסיבה? "לא, אנחנו חיים את עולם הטראנס ולאליה יש חברה שמפיקה אירועים כאלה, ספירלומים'. שמעתי אותו מדבר עם השותף שלו ואומר לו שהמיקום בעייתי, ושהוא מקווה שלא יהיו אזעקות. זה לא עניין אותי, כי אני לא אמורה לפחד להסתובב במדינה שלי. ברעים שוחחנו עם החוגגים במקום לרקוד, והיום זה מרגיש כאילו נפרדנו מהם. כשהתחילו האזעקות יצאנו מהמתחם, נסענו קצת ובכנסנו למיגונית מול בסיס רעים. היינו שם 29 איש, כולל ענר שפירא ו"ל, לוחם בסיירת הנח"ל שהשליך שבעה רימונים מחוץ למיגונית, עד שנהרג מהשמיני. "המחבלים המשיכו לזרוק רימונים. לא ראיתי כלום כי הייתי מתחת לאנשים. שמעתי את אליה צועק שהוא נפצע, והחוקנו יריים. אחרי כמה דקות הרגשתי שהירייה שלו משתחררת. חשבתי שהוא זו קצת, ולא ידעתי שבאותו הרגע חטפו אותו. לאחר מכן המחבלים ירו עשרות כדורים והיו צעקות, והרגשתי שדם זולג עלי. "פתאום היה שקט. לא העותי לזוז. המחבלים לא חזרו למיגונית, כי כנראה היו בטוחים שרצחו את כולנו. אחרי ארבע שעות העותי להרים את הראש, כי לא יכולתי לנ" שום. ראיתי את עמית וקארין מתים לידי. מה אני אעשה? איך אספר לאחותי מה קרה לבן שלה? בסופו של דבר, רק שישה אנשים ניצלו מההתקפה על המיגונית".

"מצידי שישחררו את המחבל שרצח את האחיין שלי כדי שאליה ישוב"

רז פרי, 24, חולון

כחורש לאחר הטבח, רז החליט לאמץ כלב מסוג האסקי סיבירי. הוא ענה למורעה על מכירת גורי רים, והופתע לגלות שהבעלים הוא חבר כיתת הכוננות מקיבוץ מפלסים, שנלחם ב־7 באוקטובר במחבלים שניסו לרצוח את רז.

”מבחינתי זה היה סוג של סגירת מעגל. שנינו היינו במקרה באותו המקום, מבלי להכיר זה את זה. בכלל לא הייתי אמור להיות שם. באותה התקופה הייתי בטיפולים. אני חולה בסרטן לימפומה מסוג הורג’קין, והייתי חלש. חברים שכנעו אותי, ונסעתי לבר לפנות בוקר. לא הגעתי למסיבה, כי ליד קיבוץ מפלסים תפסו אותי הטילים. נכנסתי למיגונות עם בעל ואישה, צעירה שהיתה בדרך למסיבה ורוכב אופניים. כלוחם לשעבר בסיירת חרוב, שמרתי על קור רוח והרגעתי את האנשים. אחרי דקה היו יריות, ושמעתי שצקות ’אללה אכבר’ ו’אטבח אל־יאהוד’. חשבתי שזה פיגוע.

”התיישבתי קרוב לפתח של המיגונות, כדי שאם מחבל ייכנס – אחטוף לו את הנשק. פתאום ראיתי קנה של קלצ’ניקוב, ואחת מהבחורות צרחה. המחבל נכנס והצלחתי לתת לו אגרוף מתחת לבטן. תפסתי את הנשק ונאבקנו זה בזה. המחבל היה ענק ושלף אותי החוצה,

רז עם מחזיק מפתחות שנותר לו מהבסטיבל

”אני במלחמה יומיומית. גם סרטן, גם פציעה וגם שיקום נפשי”

וצעק לחברים שלו שאני יהודי. תוך כדי מאבק איתו ראיתי טנדר מתקרב, ו־15 מחבלים מסביבו. הם התקרבו ברובים שלופים, והבנתי שבעוד רגע אני מת.

”המחבלים ירו לכיוון שלנו, והתכופתי במהירות. המחבל שנאבק בי נפגע, ובזמן שהם רצו אליו חזרתי למיגונות. הם נכנסו אחריי וורקו ארבעה רימונים. כולנו נפצענו. הבעל יצא החוצה ונרצח בעוד אשתו צורחת, והם זרקו עוד ארבעה רימונים. אחד מהם נפל על החזה שלי וורקתי אותו החוצה, אבל השלושה האחרים התי פוצצו ואיברתי את ההכרה. כשהתעוררתי ראיתי שגם האישה נרצחה, והגוף שלה הגן עלי”.

אף שנפגע מרסיסים בגבו, ברגליו ובירדו, רז הסיר את חולצתו והכין מעין חוסם עורקים לרוכב האופניים, שאיבר רגל. בחוץ התנהל קרב יריות. ”נכנסתי מתחת לגופה כשהמחבל ריסס אותנו. כדור אחד נכנס לי לבטן. שמעתי שהמחבלים מניעים את הרכב שלי ונוסעים, ואו וחלתי החוצה והכל בער. החלטתי להזעיק עזרה ונתתי ספרינט לתוך האש כשאני יחף. נשרפתי בכל הגוף. דפקתי בדלתות של שני בתים בקיבוץ מפלסים, ולא פתחו את הדלת. בעטתי בדלת של בית שלישי ונש־כבתי על הספה. התקשרתי לחבר, אבל השיחה נותקה. נשברתי ובכיתי. בעל הבית יצא מהממ”ד ושאל בערבית איך קוראים לי. אמרתי לו שאני יהודי”.

כעבור כמה שעות הגיעו לוחמים לקיבוץ. רז פונה לבית חולים, ושם התברר כי הוא סובל גם מחור בריאה. ”אני במלחמה יומיומית. גם סרטן, גם פציעה וגם שי־קום נפשי. בגלל זה אני לא עובר כרגע. אני מקווה להגשים את החלום שלי וליצור מוזיקת טראנס. כבר בניתי סטודיו בבית”.

מישהו מהמיגונות שרר חוץ ממך?

”לצערי לא. כשיצאתי להזעיק עזרה, ראיתי שהמחב־לים רצחו גם את הצעירה ואת רוכב האופניים”.

שיר וספר התהילים על שמו של מור מרבלסי ז”ל

שיר פרץ, 26, הרצליה

קשה לקלוט את מה שעברה שיר ב־7 באוקטובר. ”נובה” היתה עבודה הודמנות לנקות את הראש לאחר תקופת מבחנים, אך מספר הפעמים שבהן נתקלה בחוליות מחבלים הוא בלתי נתפס. לאירוע היא הגיעה עם שני חבריה הטובים, יובל שרביט ומור טרבלסי, שהיו נשואים חודש בלבד. ”כשהתחילו האזעקות רצנו לרכב. מור נהג, לידו ישב חבר שלו, ויובל ואני היינו מאחור. טילים התפוצצו ממש מעלינו. אחרי עשר דקות נסי־עה, ליד קיבוץ מפלסים, נתקלנו לראשונה במחבלים. הם ירו עלינו, אבל מור נסע מהר והם פספסו אותנו. ”לפני שהבנתי מה קורה הופיע מולנו טנדר לבן, וראינו את מחבלי הנוחבה עם הסרטים הירוקים על המצח. מור אמר לנו להתכופף – ונורה מייד בראשה. הכל התמלא ברם. צרחנו. הרכב סטה לתעלה, התגלגל שולש פעמים ונחת על הגג. נמעכנו בפנים. אין לי מושג כמה זמן הייתי חסרת הכרה. גם יובל והחבר של מור נותרו בחיים, אבל כולנו היינו פצועים. הירי והטילים לא הפסיקו לרגע, ולא העזנו לזוז או לדבר. לפי מצב הרכב, כנראה המחבלים היו בטוחים שאף אחד לא שרד”.

במשך שש שעות שיר נותרה כך. היא לא העזה לזוז גם כששמעה זעקות אימה. ”שמענו רכב שמנסה להגיע, ואו קולות בערבית וצעירה שצורחת. היא לא הפסי־קה לבכות ולצעוק המון זמן, ונראה לי שכמה מחבלים אנסו אותה. פתאום, בשנייה אחת, נהייתה דממה. אולי חטפו או רצחו אותה.

”ברור לי ששרדתי בנס, ומאז אני שומרת שבת. מישהו מלמעלה שמר עלי”

”שעה אחר כך שמענו גיצים ורחש, והשרות בערו סביבנו. האש הלכה והתקרבה והקיפה את הרכב. היינו צריכים לבחור ממה למוות – מהשריפה או מהמחבלים. כשהבגרים שלי התחילו לבעור, יצאנו החוצה. מסביב גיהינום. שואה. עשרות גופות בתעלה, בשרדות, על הכביש, בתוך מכוניות. המחבלים ירו בכלום. היינו היחידים בחיים. מרחוק ראיתי שני חיילי צה”ל ונוי־פפתי להם”.

החיילים רצו לפנות מהמקום את שיר וחבריה, ונא־צו לתלוש את יובל הבוכייה מעל לגופתו של מור. ”הם הסיעו אותנו לצומת שער הנגב, ובמהומה שם התפצלנו. הכניסו אותי לרכב סוואנה עם לוחמים מי־חירה מיוחדת. ליד שדרות הקיפה אותנו חוליה של עשרה מחבלים. הלוחמים דיברו איתם בערבית, ואחר כך חיסלו אותם. אחרי 400 מטר הגיעו עשרה עותים על אופנועים. נשכבתי מתחת לכיסא כזמן שהלוחמים הרגו אותם. הדלת של הסוואנה היתה פתוחה, ואחר מהמחבלים כמעט נפל עלי. בכיתי, ביקשתי הביתה”.

הלוחמים הורידו את שיר באחד מהבתים בקיבוץ ניר עם. לקראת חצות אסף אותה יריד ששרד את ”נובה”, והסיע אותה הביתה. רק למחרת הגיעה לבית החולים, שם אבחנו אצלה שבר בארובת העין וחבלות בכל הגוף.

”מאז אני בהתמודדות יומיומית. בחלומות בלילה אני שוב באירוע, ומסכיב יריות. ברור לי ששרדתי בנס, ומאז אני שומרת שבת. מישהו מלמעלה שמר עלי”.

פגשת את מי שהצילו אותך?

”לצערי לא. הייתי שמחה למצוא את שני החיילים ואת הלוחמים בסוואנה כדי להודות להם”.

נדיר עיטאוו, 39, חריש

קשה לפספס את הטראומה שחווה נדיר. ”יש לי בלקאאטים ופלאשבקים כל הזמן. אני חושב על האנשים שמתו לי מול העיניים, ועל אלה שלא הצלחתי להציל. הפסקתי לעבוד ואני חרימת, בקושי ישן בלילות, סובל מכאבים ובולע כדורים כמו מים. אני שבר כלי. יש לי התפרצויות זעם, וגם המון שאלות. למה אנשים שיצאו לחגוג היו צריכים לחוות את זה?”

לפני חודשיים החליט נדיר לנסוע על האופנוע למ־תחם ”נובה”. הוא פתח קבוצת ווטסאפ בשם ”אופנובה”, שבה שאל כמה מחבריו מי רוצה להצטרף. בתוך שבר עיים מנתה הקבוצה כ־1,800 רוכבים, והמסע התקיים ב־8 במאָרס. ”זו היתה הצלחה, ושחזרתי מסלול דומה כזה ב־12 באפריל, באירוע שהוקדש לשחרור החטופים ולהנצחתם של נרצחי ’נובה’. ההתעסקות בזה נותנת לי תחושה שאני עושה משהו טוב ומרגיעה לי קצת את הנפש”.

כשנדיר הבין שהמסיבה תתקיים ליד עזה, הוא שקל לוותר. ”חשבתי שזה יכול להיות מפחיד. כשהתחיל ’צבע אדום’ הסתכלתי לשמיים, והכל היה מלא עשן וייריטים. ראיתי מרחוק מצנחים וחשבתי שאני בתוך חזיה. נכנסתי עם ירידה לאוטו, וליד קיבוץ מפלסים ראיתי מכוניות מתנגשות. חשבתי שאנשים עשו תאונות מתוך לחץ, בגלל הטילים, וזה מה שדיווחתי למוקד של אחיור הצלה. המוקד שלח כוחות לעוטף, כליווי מוטוקים, והקים בית חולים שדה.

”רצתי עם תיק עזרה ראשונה, וקלטתי עשרות פצור עים וגופות. פתאום התחיל ירי. המחבלים זרקו רימון, הוא התפוצץ ליד, והגוף שלי התמלא בריסים. הם פגעו לי באצבע, בפנים, בראש. שכבתי על הקרקע, לא רחוק ממחבל, והוא חשב שאני מת. הוא הלך, ופתאום ראיתי רכב דוהר לכיוון שלי ללא שליטה, ובתוכו צעירה מדממת עם פגיעת ראש קשה. גם כחובש בעל ניסיון

”אני לא עסוק בפגיעה הפיזית, כי הנפש במצב קשה יותר”

זה עדיין הכניס אותי להלם.

”התעשתי וחבשתי את מי שיכולתי, ואחר כך התקד־רמתי לשער של הקיבוץ, כי חשבתי ששם יהיה מחסה לפצועים. השער היה סגור ובחוץ המון גופות. פתאום נשמעה שריקה של RPG והרכב שמולי התרומם באוויה הייתי בטוח שאני עומד למות, והתקשרתי לאמא שלי כדי להיפרד ממנה”.

נדיר החליט להמשיך צפונה. ”ליד צומת ניר עם, מחבלים קפצו לרכב שנסע לפניי וחיסלו את הנוסעים. החלטתי לא להיכנע, לחצתי על הגז ודרסתי אחד מהם. חטפתי צרור יריות ונפגעתי מרסיס בגב. הרכב עלה על אי תנועה ונתקע ברמזור. שברתי את האף והרגש־תי כאבים בצוואר. ראיתי שהמחבלים מתקרבים, אבל הרכב לא הגיב. פתאום שמתי לב שידית ההילוכים על ניוטרל, או הכנסתי להילוך וברחתי משם. כשהגעתי ליד מרדכי, הרכב העלה עשן. יצאתי החוצה והנחת־י חוסם עורקים לאורח פצוע”.

איך תפקדת כשאתה פצוע בכל הגוף?

”אולי בזכות האדרנלין. אין לי מושג איך הגעתי משם לבית החולים. כרתו לי את האצבע, אבל אני לא עסוק בפגיעה הפיזית, כי הנפש שלי במצב קשה יותר”.

נדיר ו”המלאך השומר” שקיבל לפני הבסטיבל

”השארתי את
נעמה של לפני
7 באוקטובר
בשטח ברעים”

נעמה גל, 26, חיפה

לנעמה היתה מועקה מהרגע שבו הגיעה לאתר הפסטיבל, כמנהלת צוות של “הלפרים”, המיסייעים למארגנים בשמירה על סביבה נעימה וביטוח. יחד איתה היו ארבעה חברים, וביניהם ענבר היימן ו”ל שנרצחה, ושגופתה עדיין מוחזקת בעזה. “היתה לי תחושה שמהו רע עומד לקרות, והשבתי שזה כי המקום גדול מאוד. הרגשתי לא בשליטה. עזר בנו כשהתחילו הטילים, ובזמן שעמדנו בפקק משהו צעק שנברח כי יש מחבלים. פתאום התחילו יריות, וכל אחד מאיתנו רץ לכיוון אחר. משהו דחף אותי לתוך מכולת זבל, והיו שם לפחות 15 איש. היריות התקרבו. בקושי נשמנו, השמיים היו שחורים מהעשן והיה ריח שרוף באוויר.

”ב־11:45 מישהי לחשה שהרגל שלה רדומה. ביקשתי שלא תזוז, כי המחבלים הקיפו אותנו. היא זזה והיתה חריקה של פלסטיק, והבנתי שזה הסוף. המחבל פתח את דלת המכולה וריסס את כולנו. חצי מהאנשים נרצחו. ראיתי אורח, נער בן 18 בג'ינס ובכפכפי פלסטיק, עם קלצ'ניקוב. הוא ירה בי מטוח אפס והרגשתי ארבעה כדורים פוגעים בי, בירכיים ובכתף ימין. זה שרף ברמות שקשה לתאר. הרגשתי את הרם נשפך ממני לכל עבר. המחבל המשיך הלאה, ועם היר שלא נפגעה כיסיתי את עצמי בשקיות זבל, ואז התקשרתי לאמא שלי כדי להיפרד ממנה. השלמתי עם המוות. העמדתי פני מתה 45 דקות.”

על מה חשבת ברגעים האלו?

נעמה והמטבעת
שענדה בפסטיבל

בימים אלו שקועה נעמה בשיקום מפרך ומתרוצצות בין רופאים, פסיכולוגים ופיזיותרפיסטים. היא סובלת מכאבים עזים ברגליים וממגבלת תנועה ביד ימין. בעקבות מצבה הרפואי והנפשי, היא נאלצה להפסיק את לימודי התואר הראשון בקרימינולוגיה. “אני כעוסה ולא בטוחה בהמשך הדרך. לפעמים בא לי לעבור למדינה שבה לא אחיה בפחד 24 שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע. אני כמעט לא ישנה, ויש לי סיוטים ופלאשבקים. הוחלילה על גופות של חברים והריח של הרם הותירו בי צלקות בנפש ובגוף, והן יישארו איתי כל החיים.

”איך קמים מטרגדיה כזו? איברתי עשרה חברים, ואיברתי גם את עצמי. השארתי את נעמה של לפני 7 באוקטובר בשטח ברעים”.

”היו לי מחשבות על החיים. האם אמרתי לכל היקר לי לליכי שאני אוהבת אותם? ומה ההורים שלי יעשו בלעדיי? חשבתי שאני לא יוצאת מהסיפור הזה. הדלת של המכולה נפתחה שוב. היו שם יגיל, המפיק של ‘נובה’, והמאבטח רום ברסלבסקי, שנחטף לעזה. יגיל חיפה על המכולה, ורום עזר לי לצאת ממנה, אף שהיה פצוע בשתי ידיו. וחלתי על הגופות של חבריי, פצועה ומרממת. יגיל הציל מאות אנשים ביום השחור הזה, ורום נחטף לאחר שחילץ פצועים רבים.”

נעמה פונתה מהשטח בידי איחוד הצלה ומד”א, והועברה לביה”ח אסותא באשדוד. אף שהוגדרה במצב קשה ולא יציב, היא התעניינה בעיקר בענבר. כשהי תעוררה מהניתוחים, היא ראתה סרטון של חברתה נגרת על הקרקע בידי חמישה מחבלים.

דורון עם פק"ל
העצות לחיילים

”קיבלתי את
החיים במתנה,
אז החלטתי
להתנקות”

אני נפצע, לפעמים אני בורה. מאז תוכנית החונכים אני שוקל ללמוד הנחיית קבוצות, עבודה סוציאלית או פסיכולוגיה.”

דורון, שחזר שוב למילואים, לא היה אמור להגיע לפסטיבל. “זו היתה החלטה ספונטנית, קניתי כרטיס ברגע האחרון. לקראת הזריחה נפתחו שערי גיהנום. לא איבדתי עשתונות, התבאסתי והבנתי שאין לי מה לחפש שם. כשהתקרבתי לקיבוץ עלומים ראיתי אדם שוכב על הכביש. היה לו חור בבטן והוא היה פצוע בראש, וחשבתי שהוא נפגע מרקטה. ניגשתי לעזור לו, ואז סובבתי לרגע את הראש וראיתי שהמכוניות לידی התנגשו זו בזו ושיש עוד אנשים על הכביש. הלכתי גם אליהם וראיתי גופה ועוד גופה.

”שמעתי צרחות מהמיגוניות, וכשנכנסתי פנימה חשכו עיניי. היו שם ערימות של פצועים וגופות. סרט אימה. פתאום שמעתי לראשונה צורר יריות. הייתי בטוח שמדובר בפיוט. האוטומט היה לברוח, אבל איך אשאר פצועים מאחור? הצרחות שלהם חדרו לי מתחת לעור. תפעלתי את מי שיכולתי.”

כשמסביבו מתנהל דוֹקרב בין מחבלים לשוטרים, דורון פינה פצועים וביקש ממי שיכול שיסיע אותם לנתיבות או לשרדות. “נכנסתי לאחת מהמכוניות עם פצוע וצעקתי לו ‘אל תוותר, תישאר איתי!’ ליד נתיבות העברתי אותו לאמבולנס, וממש ליד התנהל קרב בין לוחמי ימ”מ למחבלים.

”מאז הגוף נשאר שלם, אבל הנפש לא. המראות היו קשים מנשוא. אני זוכר פצוע שהתחנן שאעזוב אותו ואציל את החברה שלו, אבל היא כבר היתה מתה, לידו.”

2,000 פנקסים עם עצות עבור חיילים וכל מי שזקוק לחיווך מנטלי.”

לפני כחודשיים סיים דורון סכב ראשון של מיי לואים, ומצא עצמו מהרהר בשאלות קיומיות. הוא שתה אלכוהול כאמצעי בריחה, אך תפס את עצמו בזמן. “הבנתי שקיבלתי את החיים במתנה, אז התנ” קיתי. הצטרפתי לתוכנית החונכים של ‘שבט הנובה’, ועכשיו, אחרי שעברתי הרצאות והדרכות, אני יכול לספק מעגל תמיכה פנימי לשורדים. זה לא מחליף פסיכולוג, אבל לפעמים רוצים לדבר עם מישהו שח” וזה את אותו הרבר.”

אתה חושב שהתגברת קצת על הטראומה? “אני שלו יותר, אבל עדיין מתמודד. ריח של מתכת מחזיר אותי לריח הדם של הפצועים, יש לי סיוטים בלילה ואני חולם על מלחמות ועל שדה קרב. לפעמים

דורון מזרחי, 25, כבר ורדים

עות ספורות לאחר שניצל מהטבח, דורון הח” ליט להתגייס למילואים בסיירת גבעתי. הוא נלחם בשכונות סג’עיה ואל־בורייג’, והשתתף בהרי” סת תשתיות של חמאס. “לי זה הרגיש טבעי לעבור מ’נובה’ לעזה. במקום לשקוע בפוסט־טראומה, הייתי אקטיבי. עברתי מחוסר אונים לתחושת עוצמה. ראיתי את המדינה מרממת, ועכשיו אני שומר על הבית.” תוך כדי לחימה יום דורון פרויקט מיוחד, שנקרא “פק”ל לחייל/ת”. “כשהייתי טירון הדרישות הלחי” צו אותי, אז אמא שלי, דורית, שהיא מנטורית עבורי, כתבה לי מסרים מחזקים. סיימתי כמצטיין פלוגתי. בזמן המלחמה בעזה הרחבתי את הרעיון, והרפסתי

בר עם החצאית שלבשה לפסטיבל

“הייתי בהיסטריה. כל האזור היה מלכוה, ומישהו אמר שגנרן מורחה. כל הזמן היו יריות מאחורינו. בסוף הגענו לדרך עפר וראינו ג'יפ של חוגגים, והנהג לקח אותנו לנתיבות דרך השטח. הגענו לשם רבע שעה לפני שהי מחבלים נכנסו לעיר”.

מותי הבנת שניצלת בנס?

“רק כשחזרתי הביתה, וראיתי סרטונים של אנשים שרצים ונופלים כי מחבלים ירו בהם. ידעתי שיכולתי להיות כמוהם. איברתי שם 12 חברים. מאז אותו היום אני בקושי ישנה כלילות. אם אני נרדמת – אני מתעוררת מויעה. כל הזמן נרמה לי שמישהו מגיע לירות בי, גם אם אני בחוף הים. כל אופנוע שעובר גורם לי להתכווץ במקום. כבר חצי שנה אני מרמינית שבכל מקום שבו אני נמצאת – תכף קורה פיגוע המוני.”

tala@israelhayom.co.il

עמותת “שבט הנובה”: “להסביר לעולם את ממדי האסון”

עמותת “שבט הנובה” הוקמה ביוזמת מפיקי הפסטיבל, במטרה לסייע בתהליכי שיקום, לעודד חזרה לשגרה של שורדים, שורדות ובני משפחות, ולהנציח יותר מ־400 נרצחים. פעם בשבוע מקיימת העמותה יום קהילה עבור הניצולים, שבו הם מקבלים בחינם טיפולים רגשיים, סדנאות גוף ונפש וסיוע במיצוי זכויותיהם הסוציאליות. “אנחנו בונים תוכניות פנים קהילתיות מתוך הבנה שהריפוי הטוב ביותר מגיע מסינרטיה דדי”, אומרת מנכ“לית העמותה, נעמה שמואלביץ. “הקמנו לאחרונה תוכנית חונכים, וכעת מתגבש מיזם לקידום יזמות עסקית ולתמיכה בבעלי מקצוע בקרב הקהילה, שייקרא ‘נובה ביזנס’ כמו כן תקיים העמותה יום ניקיון והסדרת חניון רעים, שבו היו הרגעים האחרונים של הנרצחים. כל הפעילויות והטיפולים יופיעו באתר באינטרנט, ובו תהיה פלטפורמת עמודי זיכרון וירטואליים בשיתוף חברת LifeCloud”. מספר השורדים והשורדות מהטבח ב“נובה” עומד על יותר מ־3,600, ובימים אלו העמותה מאתרת את כולם. “אם חברים או חברות שלכם נכחו במסיבות ועדיין לא יצרו קשר, לא יוצאים מהבית או מתקשים לחזור לשגרה – אנו כאן בשבילם”, ממשיכה שמואלביץ. כדי לממש את כל התוכניות, העמותה תפתח קמפיין לגיוס כספים שנועד לסייע לשורדים ולמשפחות, וכדי להקים את “בית נובה” להנצחה ולפעילויות. “במהלך החודש נחשוף בניו יורק את 06:29’, מיצג זיכרון והנצחה שכולל פריטים מהפסטיבל”, מספרת שמואלביץ. “מדובר בפרויקט הסברתי ישראלי ראשון שמופץ באופן פיזי ווירטואלי, ושמסביר לעולם על ממדי האסון”. ליצירת קשר עם העמותה: tribeofnova.co.il

בר דקר, 28, תל אביב

“מוזיקה היא החיים שלי. אני עדיין הולכת למסיבות טראנס אחרי מה שחוויתי ב‘נובה’, כי זה כמו טיפול בטראומה. אם אשב בבית, אני אשתגע”. חמישה חודשים לקח לבר להחליט שהיא מגסה להגיע שוב למסיבת טראנס, בניסיון לשאוב ממנה כוח. “כבר חשבתי שלא אוכל עוד ליהנות מהתחביב שלי. אחרי 7 באוקטובר לא הייתי מסוגלת לשמוע מוזיקה מכל סוג. כשאורתי אומץ ללכת, הייתי שם עם דמעות בעיניים. אני מאמינה שאם שורדי ‘נובה’ היו יכולים לדבר עם החברים שנרצחו – הם לא היו רוצים שנשב בבית ונבכה. אני בטוחה שהם היו רוצים שנמשיך לחגוג”.

מישהו בהשקפת עולמך השתנה מאז הטבח?

“בעבר היו חשובים לי התפקיד, המעמדה, הקידום בעבודה. היום אני רוצה לחיות בשלווה ולהיות רגועה. אני כבר לא רצה אחרי הכסף, רק חשוב לי לקום בכל בוקר ולומר

“אני כבר לא רצה אחרי הכסף, חשוב לי לקום בכל בוקר ולומר - איזה כיף, אני חיה”

כיתוב שתי שורות
כיתוב שלוש שורות

כיתוב שתי שורות
כיתוב שלוש שורות

כיתוב שתי שורות
כיתוב שלוש שורות

כיתוב שתי שורות
כיתוב שלוש שורות

כיתוב שתי שורות
כיתוב שלוש שורות

כיתוב שתי שורות
כיתוב שלוש שורות